

tribut Carson McCullers

Maria Barbal
Espectora

No sempre tenim la sort que una gran artista reflexioni per escrit sobre la naturalesa del seu art. Traduïdes per Alba Dedeu (1984), han aparegut publicades per L'Altra Editorial les notes sobre literatura, memòria i identitat, de Carson McCullers, amb un títol que em sembla preciós. *Entre la solitud i el somni*.

Ben cert que els temps han canviat i que el silenci i la solitud són, cada cop més, consecucions personals que requereixen esforç. Opino que escriure i abocar-ho immediatament a la lectura de coneguts i estranys és com parlar enmig del soroll. Fins i tot, de vegades, jo mateixa crec haver contribuït al missatge que qualsevol persona pot convertir-se en creador, quan he explicat com s'escriu una novel·la. Impuls, argument, personatges, estructura, punt

de vista, llengua... I ja està? Potser he donat una imatge de feina mecànica i fins de facilitat. La intenció era clara: animar a llegir i a escriure, per una banda, i rebaixar la mirada d'admiració incondicional sobre els escriptors per una altra. M'agradaria aprofundir en aquest tema a la llum d'algunes de les idees de la novel·lista nord-americana.

«L'autor no sol ser conscient de les dimensions de la seva obra d'art fins que no l'acaba. És com un somni que floreix. Les idees creixen (...) broten silenciosament i, a mesura que l'obra progressa, apareixen dia a dia infinites il·luminacions (...). La llavor d'una idea es desenvolupa tant a través del treball com de l'inconscient, i de la lluita que té lloc entre l'un i l'altre».

Carson McCullers ve a dir-nos: el treball és imprescindible, però no suficient. Es desenvolupa com una planta. Ho ha escrit d'una manera bella.

«La imaginació combina la memòria amb la comprensió, combina la realitat amb el somni».

Perquè floreixi un somni, creixin les idees, perquè hi hagi lluita entre

Carson McCullers ve a dir-nos: el treball és imprescindible, però no suficient. Es desenvolupa com una planta

treball (conscient) i inconscient, cal temps, cal solitud.

Encara que per escriure una obra sempre s'esmenta, com a elements necessaris, el temps de dedicació i el llenguatge, del qual en resulta l'estil, la immediatesa d'alguns mitjans actuals fa que hàgim de subratllar-ne la seva importància. Posar en marxa els mecanismes de l'escriptura pressuposa dubtes, documentació, penetrar en la pell dels personatges, avançar gràcies a les intuïcions, retrocedir si es comprova que no són il·luminacions veritables... Ella considera que perdre's en les paraules pot fer trobar el sentit a què ens dirigim, potser per descobrir-ne un de més profund, que s'ha aclarit gràcies als passos incerts sobre un terreny desconegut.

Per a McCullers el recurs més important d'un escriptor és la intuïció. No tothom hi està d'acord. Sovint la intuïció és valorada pels crítics com una simple facilitat de l'autor, que pot fer descarrilar la seva obra.

«L'escriptor és un somniador. Sense amor i sense la intuïció que neix de l'amor, com pot posar-se un ésser

humà en la pell d'un altre ésser humà?»

«L'amor és el principal generador de tota bona escriptura... amor, passió i compassió».

Podria ser que algunes d'aquestes paraules sonessin estranyes avui. No acostumem a parlar d'amor, de passió o compassió, quan ens referim a l'escriptura. Però, com a lectors, sabem si en una obra que llegim n'hi ha, d'aquests elements.

Per acabar, clouré amb una frase conclusiva de l'autora, buscant el vostre acord.

«L'escriptura en essència és comunicació i aquesta és l'única manera d'accedir a l'amor».

Estic convençuda que una de les raons de l'escriptura és comunicar als altres uns fets, unes impressions, la nostra suposició o intuïció sobre allò conegut, uns personatges, en un temps. I ho fem perquè ens mou la passió, que de vegades es torna compassió. No és això amor?

Entre la solitud i el somni. Notes sobre literatura, memòria i identitat Carson McCullers

L'Altra Editorial
Barcelona, 2017

Carson McCullers (1917-1967) ha estat reconeguda com una de les millors autores nord-americanes de la postguerra, una consideració que la va portar a ser nomenada membre de l'Acadèmia de les Arts i les Lletres dels EUA. Assagista, poeta, dramaturga i escriptora, les seves obres tracten sobretot de sectors marginals de la societat del sud dels EUA. Les obres més destacades són *El cor és un caçador solitari* i *Reflexos en un ull daurat*. ■